

PRIJATELJSTVO NA PREIZKUŠNJI

Polona že dela načrte za poletne počitnice. Veliko se bo dogajalo. Od oratorija, bazena, igranja na igrišču do počitnic na Dolenjskem in še kaj. In ne glede na to, kje bo, bosta njo njen rožni venec in Marijina podobica. Včerajšnji dan je bil nekaj posebnega. Minilo je štirideset dni od velike noči in Jezus je dokončno zapustil Marijo in svoje učence ter šel v nebesa. Še prej pa jim je dal nalogo, naj gredo po svetu in vsem ljudem pripovedujejo o njem in njegovi ljubezni. In enako nalogo imamo tudi mi. Kamor koli gremo, se moramo vesti tako, da vsi vedo, da smo Jezusovi prijatelji.

Maks ima veliko prijateljev. Njegov najboljši prijatelj je Gašper. Kar naprej tičita skupaj. Oba sta strastna košarkarja in nogometaša, oba rada kolesarita in kar naprej se pogovarjata o tistih butastih igricach na telefonu. Oba sta tudi ministranta. Vsako popoldne igrata košarko na šolskem igrišču. Med igro se večkrat spreta zaradi napak v igri, zaradi rezultata ali izgubljene žoge. Vendar ti mali spori ne vplivajo na njuno prijateljstvo.

Tistega dne pa je bilo drugače. Kot po navadi sta se odpravila na igrišče. Gašper je s seboj pripeljal svojega bratranca Nejca, ki je poseben fant. Gašper ga ima rad in zelo pazi nanj. Nejc ima neko posebno bolezen, za katero zbolijo zelo malo ljudi. Je istih let kot Gašper in Maks. In tudi on rad igra košarko, čeprav je pri igri nekoliko neroden.

Začeli so igrati. Gašper in Nejc sta najprej igrala skupaj proti Maksu. Vse je bilo v redu, nato pa sta se ekipi zamenjali. Gašper in Maks sta skupaj igrala proti Nejcu. Ko je Nejc metal na koš,

je Maks prestregel žogo in Nejca po nesreči udaril po rami. Nejca je to tako razdražilo, da je Maksa udaril nazaj. Začela sta se pretepati, lasati, prerivati in vpiti drug na drugega. Gašper ju je skušal pomiriti, ko je mimo prišel eden od starejših fantov in ju potegnil narazen. Gašper je začel vpiti na Maksa, kaj se gre, zakaj se pretepa z Nejcem in ...

Maks je zavpil:

»Saj je on začel!«

»Ni res, ti si me najprej udaril po rami,« je odvrnil Nejc.

»Ja, ampak to je bilo po nesreči med igro. Ti si začel pretep,« je zavpil Maks. Obrnil se je h Gašperju in mu rekel:

»Pojdi domov s tem dojenčkom, še pravil igre ne pozna in čisto je pomehkužen.«

Gašper je bil jezen in je odgovoril:

»Kaj si pa ti? Nesramen in čisto brez občutka za druge ljudi. A ne veš, da se Nejc ne sme razburjati, ker se mu lahko zgodi kaj hudega. Nočem biti več tvoj prijatelj!«

»Jaz tudi ne tvoj!«

In odšla sta vsak na svojo stran. V nedeljo pri maši sta skupaj ministrirala in se gledala kot pes in mačka. Po tem dogodku skoraj štirinajst dni nista spregovorila besede. V šoli sta se ignorirala, plakat, ki sta ga delala skupaj, sta razdelila na pol in povedala vsak svoj del naloge. Vsi so se čudili, kaj je z njima, in se spraševali, kaj se je zgodilo. In tako je čas tekel. Čeprav sta Maks in Gašper pogrešala drug drugega, sta bila trmasta in se drug drugemu nista želela opravičiti. V šoli je bilo za oba res naporno. In mislim, da je oba zelo bolelo srce. Vendar ... odločila sta se, da bosta sprta.

Potem pa je bilo župniku tega dovolj. Videl je, kako oba trpita in kako si želita, da bi se spravila. Po petih tednih tišine ju je na ministrantskih vajah poklical v zakristijo. Hotel je izvedeti, zakaj se grdo gledata in kaj se je zgodilo. Gašper je povedal

zgodbo o bratrancu Nejcu, o pretepu in grdih besedah, ki sta si jih izrekla. Župnik je rekel:

»Gašper, če bi ti Maksu razložil, kako je z Nejcem, bi on gotovo naredil drugače. In Maks, če bi bil ti malo bolj potrpežljiv, do takih stvari ne bi prihajalo.«

Maks je rekel:

»V teh tednih, ko se z Gašperjem nisva družila, sem veliko razmišljal o tem. Žal mi je bilo, da sem tako znorel. Nisem pa tega znal povedati Gašperju.«

»Torej zdajle mu lahko poveš,« je odvrnil župnik.

Maks se je obrnil h Gašperju, ki ga je še vedno grdo gledal, in rekel:

»Oprosti, Gašper, ker sem ozmerjal in pretepel tvojega bratranca in užalil tebe. Rad bi, da bi bila spet prijatelja.«

»Tudi meni je žal in tudi jaz bi rad, da sva spet prijatelja, ker brez tebe sploh ni zabavno.«

Fanta sta stisnila roki v njun poseben pozdrav in se nasmejala.

Župnik pa je rekel:

»Poglejta gor.«

Pogledala sta in nad seboj zagledala Marijin kip. Župnik je dodal:

»Tudi Marija je vesela, ker sta se spravila. Oba pa se morata opravičiti še Nejcu.«

Naloga

Prijatelju ali prijateljici se zahvali za njegovo ali njeno prijateljstvo.